

Безнађе у којем се нашао српски народ није проузроковано бедом, нити глађу, ни изгубљеним ратовима, ни сиромаштвом. Оно је последица оног чега сви његови суседи сада имају у изобиљу, а некада нису имали, а српски народ који је био лучоноша сада је остао без своје суштине – реч је о државности.

Релација држава–народ могла би се објаснити као тежња људи који себе сматрају блиским и који су судбински упућени једни на друге да формирају једно полуприродну и полувештачку творевину како би живели срећније и плодносније. Зато се и стварају државе као апарати који ће, са једне стране, контролисати понашање појединца, а са друге стране штитити његова права и једнакост.

Свака држава има своје елементе и, рекло би се, онако како појединци осећају своју припадност у тој држави, такав је и квалитет тог система елемената. Ако бисмо симплификовали ствари, онакав однос какав појединци имају према ономе ко персонификује државу, таква је заправо и та држава.

Евидентно је да су Срби ослободивши се освајача безуспешно покушавали да постану народ, па су се у тој спирали пораза и разочарања вратили свом првобитном идентитету – постали су раја.

